

Profetie

Door R. Been Sr. († 10-10-1969)

Uit De Morgenster 27ste jaargang, okt. 1971 - sept. 1972, p. 21, 32, 68, 96, 109

<http://www.uithetwoordderwaarheid.nl/product/1812-ingebonden-jaargangen-de-morgenster.html>

Inhoud:

- Algemeen
- De toekomst van de Gemeente
- De toekomst van de Christenheid
- De toekomst van Israël

Algemeen

Bijna honderd en vijftig jaar geleden ontstond er een merkwaardige beweging in het Christendom: *de lang vergeten waarheid van de wederkomst van de Heer Jezus voor Zijn gemeente* werd door de krachtige werking van de Heilige Geest aan velen en overal opnieuw voorgesteld. Het middernachtelijke geroep werd door velen verstaan, zij ontwaakten uit hun slaap, en gingen uit, de Bruidegom tegemoet. (Mattheüs 25:6).

Het verstaan van deze heerlijke en vertroostende waarheid bracht hen ook tot een verder onderzoek van het Woord van God, en vooral van de verschillende profetieën. Zij leerden het onderscheid verstaan tussen de *hemelse roeping en hoop van de gemeente enerzijds*, en de *aardse positie en toekomst van Israël anderzijds*.

In plaats van de vele profetische uitspraken over Sion, over Jeruzalem, welke in het Oude Testament voorkomen, te vergeestelijken, te verminken tot beschrijvingen van de gemeente of van de voortgang van het evangelie, leerden zij, dat Israël en de Gemeente van elkander moesten worden onderscheiden, en dat elke door God aan Israël gegeven belofte haar letterlijke en volkomen vervulling OP DEZE AARDE zal hebben. Dat echter de Gemeente is geroepen de HEMELSE heerlijkheid met de Heer Jezus te delen.

Er zijn *drie "families", drie kringen*, die in betrekking tot Christus staan, namelijk: Joden, Grieken (heidenen) en de Gemeente (1 Korinthiërs 10:32). Men moet deze drie niet met elkaar verwarren. Voor Joden en heidenen is een heerlijke toekomst bereid op deze aarde gedurende de duizendjarige regering van Christus. Voor de Gemeente, waarin ieder onderscheid tussen Jood en heiden is opgeheven, Galaten 3:28, is een hemels deel weggelegd, een eeuwige erfenis, Hebrëeën 9:15.

Het kan ons niet verwonderen, dat waar bijna honderd en vijftig jaar geleden deze waarheden opnieuw door velen werden verstaan, de duivel, de grote tegenstander van de verheerlijking van Christus, zich ook heeft beijverd met betrekking tot deze waarheden allerlei dwalingen in te voeren. Denken wij maar aan het zevendedags-adventisme, Jehovah's getuigen, e.d.

Maar deze wondere herleving is niet meer te keren. Een tweevoudige stroming breekt zich een loop, steeds krachtiger. *De eerste onder de gelovigen in Christus*; steeds meer ogen gaan open voor de komst van de Heer Jezus, om de Zijnen in de hemel op te nemen. *De tweede onder de Joden*. En deze stroming is geheel onafhankelijk van de eerste. Israël is weer een onafhankelijke staat, zij het nog zonder koning, maar die komt ook. Israël is weer in het aloude land terug, zij het nog maar in een gedeelte van Palestina.

In dit alles is de hand van God duidelijk waar te nemen. De "oosterse kwestie", thans aan de orde van de dag, kan niet tot de definitieve oplossing komen, zolang Israël niet in alle rust en zegening geheel Palestina bewoont. Steeds meer Joden uit alle landen maken zich op voor terugkeer naar het land der vaders. Maar dit alles gebeurt zonder enig inzicht in de vreselijkheid van de zonde, de verwerping en kruisiging van Christus, hun Messias. Bijna tweeduizend jaren van ballingschap en

vervolging hebben dit volk nog niet deze zonde kunnen bijbrengen. Het is verzonken in materialisme of in een star vasthouden aan de Joodse overleveringen.

Deze twee stromingen, de ene onder de gelovigen in Christus, de andere onder de Joden, zijn tekenen van de tijden. De Heer Jezus zal komen om de gemeente, de ware gelovigen van de aarde, weg te nemen, maar Hij zal korte tijd daarna ook verschijnen om Zich te zetten op de troon van David, Lukas 1:32-33.

De tijd tussen de komst van de Heer Jezus in het vlees en Zijn komst om de Gemeente in de hemel op te nemen, wordt in het Nieuwe Testament de tijd der genade genoemd. Een aanduiding van deze tijd wordt ons op treffende wijze gegeven in Lukas 4:18-20. De Heer, sprekende in de synagoge van Nazareth, haalt Jesaja 61:1-2 aan. Maar slechts gedeeltelijk. Niet verder dan “om uit te roepen het jaar van het welbehagen van de HEERE”. Dan rolt Hij het boek weer toe. Het “jaar van het welbehagen” is de tegenwoordige tijd der genade. Na de komst van de Heer om de gelovigen in de hemel op te nemen, volgt “en de dag van de wraak van onze God”.

Van de schepping van de mens af heeft God met die mens op verschillende wijzen gehandeld. Dit worden bedelingen genoemd (of dispensaties). Zo was er een bedeling vóór de wet, onder de wet, zo is er nu een bedeling van de genade. En straks die van het oordeel, gevolgd door de regering van Christus gedurende duizend jaar.

Het eerste deel der geschiedenis van de mens is reeds donker. “En God zag al wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed”, Genesis 1:31. Heel spoedig daarna was echter alles bedorven. “Daarom, zoals door één mens de zonde in de wereld is gekomen, en door de zonde de dood, en zo de dood over alle mensen is gekomen, in wie allen gezondigd hebben”, Romeinen 5:12.

Het tweede deel is nog donkerder. Dat de mens een ZONDAAR was, bleek reeds, maar nu kwam aan het licht, dat hij bovendien een OVERTREDER was van de door God gegeven wet. “Wij weten nu dat alles wat de wet zegt, zij dat spreekt tot hen die onder de wet zijn, opdat elke mond gestopt wordt en de hele wereld doemwaardig wordt voor God”, Romeinen 3:19.

Het derde deel is het donkerst. De Zoon van God kwam in deze wereld. Niet in oordeel maar in genade. De mens heeft Hem verworpen en gekruisigd. Toen bleek dat de mens een VIJAND van God was. Tegenover de vorderingen van de mens in kunst, wetenschap en techniek staat daar het nuchtere feit, dat er zedelijk alleen maar vorderingen in het kwaad zijn gemaakt.

De proeftijd voor de mens is nu voorbij. Door de kruisiging van Christus is de geschiedenis van de mens, in ZEDELIJKE zin geëindigd. NAAR TIJDSORDE komt dit einde met het oordeel voor de grote witte troon.

Dit verklaart Hebreëen 9:26: “Maar nu is Hij BIJ DE VOLEINDING VAN DE EEUWEN [= bedelingen] eenmaal geopenbaard om de zonde teniet te doen door Zijn offer”. Er zijn nu echter bijna 2000 jaar voorbijgegaan nadat Christus verschenen is. Hoe kan er dan sprake zijn van voleinding der eeuwen toen Christus op aarde kwam en stierf? Omdat toen het ZEDELIJKE EINDE van de mens was gekomen. Veertig eeuwen, 4000 jaar van Eden tot Golgotha, was de mens getoetst, maar het kruisigen van Christus leverde het overtuigende en beslissende bewijs van de volkomen hopeloze toestand van de mens.

De komst van Christus in deze wereld was LAATSTE PROEFNEMING. De mens hoeft niet te wachten op de dag van het oordeel, om te weten, hoe het met hem zal aflopen. Sinds de kruisiging is hij gelijk aan een misdadiger in de dodencel, die slechts wacht op de dag van het voltrekken van het hem meegedeelde vonnis.

De toekomst van de Gemeente

De dag van het pinksterfeest, Handelingen 2:1, was de *geboortedag van de gemeente*. De gelovigen onder de oudtestamentische bedelingen waren zeker door de Heilige Geest wedergeboren, maar de Geest *woonde* niet in hen, en zij waren ook niet door de Geest met elkander verbonden. Zij wandelden persoonlijk met God, zoals bv. Henoch. Zij zullen straks ook in de hemel zijn, want zij hebben deel aan de eerste opstanding. Maar toch zullen zij niet in dezelfde betrekking tot Christus staan als

de gemeente. De gemeente is het lichaam van Christus, Zijn bruid. De oudtestamentische gelovigen zullen in dezelfde verhouding tot de Heer Jezus staan als Johannes de Doper, namelijk als *vrienden van de Bruidegom*, Johannes 3:29. In Hebreëen 12:23 wordt van deze gelovigen gesproken onder de aanduiding: “de geesten van de rechtvaardigen”. Zij zijn nu in de volmaakte rust in het paradijs. Daar de opstanding nog niet is geschied, is er in Hebreëen 12:23 nog sprake van “geesten”. Hoogstwaarschijnlijk staan ook zij, bij de komst van de Heer Jezus, uit de graven op. En ook zij zullen met Christus heersen in het duizendjarige vrederijk.

Duizenden gelovigen menen, dat de gemeente een voortzetting van Israël is. Door het stellen van een “verbondsleer” is men tot deze onjuiste gedachten gekomen. Als men bedoelen zou, dat de gemeente de plaats van Israël, *als het getuigenis van God op aarde*, heeft ingenomen, nadat Israël verworpen was, dan zou dit, als men denkt aan de gemeente als het huis van God op aarde, juist zijn.

Maar dat bedoelt men niet. Er wordt gedacht en geleerd, dat de gemeente begonnen is bij Adam, dat de Israëlieten ook tot de gemeente behoorden, dat de gemeente op aarde blijven zal tot het eindoordeel. Vele plaatsen in het Nieuwe Testament laten een heel ander geluid horen. Die spreken van de verborgenheid van de gemeente, dat die ontstaan is door de Heilige Geest, dat zij is de tempel van die Geest. Kon dat voordat de Geest was uitgestort? Het zal ons hier veel te ver voeren, al die Schriftplaatsen te bezien. De woorden van de Heer Jezus zelf bewijzen trouwens dat de gemeente er nog niet was toen Hij op aarde wandelde. Hij *zou* de gemeente bouwen, Mattheüs 16:18, niet: “heb Ik gebouwd” of “bouw Ik”.

Israël is een volk, dat tot deze *aarde* behoort. De gemeente is een hemels volk, zij behoort tot de *hemel*. De *zegeningen* van Israël zijn alle *aards*, en in het land Kanaän. Als wij Deuteronomium 28:1-14 lezen, dan treft het ons, dat er niet één geestelijke zegening bij is. Israël zal in de stad en in het veld zijn, zij zullen vermeerderen, de vruchten van het land zullen toenemen. De zegeningen van de *gemeente* zijn alle *geestelijk* en in de hemelse gewesten, Efeziërs 1:3.

De *strijd* van Israël was op *aarde*, in Palestina. De *gemeente* heeft “de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van de duisternis van dit tijdperk, tegen de geestelijke machten van het kwaad in de hemelse gewesten”, Efeziërs 6:12.

Israël en de gemeente zijn twee verschillende bedelingen. Daarom moeten wij de profetieën die op Israël betrekking hebben, niet op de gemeente toepassen en ook niet omgekeerd. Doet men het toch, dan ontstaan de grootste tegenstrijdigheden en verwarring.

De gemeente heeft generlei toekomst op deze aarde. Dat zij hier nog is, komt omdat zij nog niet voltallig is, en tot op de tijd door de Vader bepaald hier een getuigenis behoort te zijn.

Het is onmogelijk, dat de gemeente, die het lichaam van Christus is, altijd op aarde blijft, terwijl haar Hoofd in de hemel verblijft. Kan de toekomst van de gemeente ergens anders zijn, dan in de hemel? Dáár waar het lichaam zal worden verenigd met het Hoofd? Filippenzen 3:20; 2 Korinthiërs 5. De gemeente verwacht de komst van haar hemelse Hoofd. Dit is haar kenmerkend standpunt.

Ook de wijze waarop de gemeente deze aarde zal verlaten is zeer duidelijk geopenbaard, 1 Korinthiërs 15:45-53; 1 Thessalonicenzen 4:13-18. Zoals wij nu zijn, met onze sterfelijke lichamen, kunnen wij niet in de hemel ingaan. Vlees en bloed kunnen dat niet. Moeten dan alle gelovigen eerst nog sterven? Neen, zegt de Schrift, die gelovigen, die nog hier leven als de Heer Jezus komt, zullen worden veranderd. Zij zullen nieuwe, hemelse, geestelijke lichamen ontvangen.

Onmiddellijk daaraan voorafgaand zullen de reeds ontslapen gelovigen uit hun graven worden opgewekt en gezamenlijk met de veranderde gelovigen de Heer tegemoet gevoerd worden in de lucht. Zoals eens Rebekka Izaäk reeds onderweg ontmoette en door Izaäk in zijn tent werd gebracht, zo zal de gemeente haar hemelse Bruidegom in de lucht ontmoeten en door Hem in het huis van de Vader met zijn vele woningen worden gebracht.

Deze verheerlijkte gelovigen worden in Openbaring 4 en 5 en ook verder in dat boek, gezien als de vierentwintig oudsten, een symbolische voorstelling, ontleend aan de vierentwintig priesterorden onder Israël.

De komst, of liever *de verschijning van de Heer Jezus op met wolken van de hemel is een geheel andere gebeurtenis*, Openbaring 1:7 en Mattheüs 24:30. Dan komt de Heer naar deze aarde, en allen zullen Hem zien. Maar *de komst* van de Heer zal voor de wereld niet zichtbaar zijn, dan alleen in de gevolgen. Op een ogenblik zullen de gelovigen hier niet meer zijn. Zoals eens Henoch hier niet meer werd gevonden, daar God hem had weggenomen. De Heer komt dan ook niet op aarde, maar de gelovigen gaan tot Hem.

Wanneer het tijdperk van de gemeente *begon*, is ons wel bekend, maar niemand weet wanneer dit tijdperk zal *eindigen*. Het kan ieder ogenblik de tijd zijn waarop de Heer komt. Allen die de tijd van de komst van de Heer hebben willen bepalen, terwijl de Schrift geen enkel houvast geeft dat voor deze bepaling kan dienen, hebben misgetast. Eenvoudig hierom omdat de tijdsduur der gemeente geheel is losgemaakt van de profetische tijden. De tijd van de gemeente is een tussengeschoven tijd. Als de gemeente voltallig is, zal de Heer komen.

Zo konden reeds de eerste gelovigen der gemeente reeds dagelijks deze komst des Heren verwachten, hetgeen zij ook inderdaad hebben gedaan. De Thessalonikers stonden er zelfs in de wereld voor bekend dat zij de Heer verwachtten. Ook de apostel Paulus verwachtte, dat nog niet alle gelovigen aan wie hij schreef, overleden zouden zijn, als de Heer kwam. Hier blijkt uit, dat zij geen enkele andere gebeurtenis verwachtten, die plaats moest vinden, vóór de Heer kon komen. In de profetieën vinden wij honderden dingen voorspeld, die hier op aarde gebeuren zullen. Maar wij vinden geen enkele aanduiding dat iets moet plaatsvinden, zolang de gemeente nog op aarde is. Wel vinden wij het tegenovergestelde, namelijk dat heel veel dingen pas gebeuren als de gemeente in de hemel is.

Laten wij als voorbeeld de Openbaring nemen, het enige boek in het Nieuwe Testament dat geheel profetie is. Zoals bekend, vinden wij in hoofdstuk 1:19 de indeling van het boek: 1) wat u hebt gezien, 2) wat is, 3) wat hierna zal geschieden.

“*Wat u hebt gezien*”, kan alleen betrekking hebben op Openbaring 1:9-20, namelijk Christus’ verschijning aan Johannes op Patmos. De woorden staan in de voltooide tijd.

Hoofdstuk 4:1 zegt uitdrukkelijk, dat daar het derde deel aanvangt, namelijk “*wat hierna zal geschieden*”. Daar vloeit dus uit voort dat de hoofdstukken 2 en 3 ons beschrijven “*wat is*”.

Maar vóór echter het derde deel begint met de profetie van de oordelen, die over de aarde komen, geven hoofdstuk 4 en 5 ons een blik in de hemel gedurende die oordelen. Wij zien de oudsten, de vertegenwoordigers van de hemelse dingen, in de hemel. Zij stellen geen engelen voor, want die worden afzonderlijk genoemd. Het zijn de verlostten, want zij zingen een nieuw lied, zij zijn verheerlijkt, zitten op tronen, zijn bekleed met witte kleren en hebben op hun hoofden gouden kronen. De opstanding van de ontslapenen en de verandering van de levend overgeblevenen is dus gebeurd, de gemeente is al in de hemel. Alles wat zal gebeuren *na* Openbaring 5, zal dus gebeuren nadat de gemeente in de hemel is opgenomen.

De toekomst van de Christenheid

In Jesaja 11 staat, dat er een tijd zal zijn: “de aarde zal vol zijn van de kennis van de HEERE, zoals het water de bodem van de zee bedekt” (vers 9). Dit is een troost voor allen die het ongeloof, verval en afval van God overal op de aarde zien.

Hoe zal nu deze heerlijke tijd worden bewerkt? Velen denken dat deze woorden in Jesaja 11 het bewijs zijn, dat het tegenwoordige evangelie de zonde en de machten der duisternis zal overwinnen. Zij menen, dat het evangelie der genade overal gepredikt zal worden vóór de Heer komt en dat daardoor de wereld zich tot God zal bekeren. Op deze wijze zal dan een geheel christelijke wereld ontstaan, zie zich aan God onderwerpt.

Als wij echter acht geven op wat het Woord van God in deze zegt, dan leren wij heel iets anders. Niet door prediking van het evangelie zal de wereld gerechtigheid leren. Lezen wij bv. Jesaja 26:9-10: “Want wanneer Uw oordelen over de aarde komen, leren de bewoners van de wereld wat gerechtigheid is. 10 Al wordt de goddeloze genade bewezen, hij leert niet wat gerechtigheid is: in een

land van recht bedrijft hij onrecht en de hoogheid van de HEERE ziet hij niet". Dus door een niets sparend oordeel zal de gezegende toestand van Jesaja 11:6-10 komen.

Ook het Nieuwe Testament leert uitdrukkelijk, dat het evangelie van de genade de wereld niet veranderen zal. Het leert, dat het boze zich steeds meer zal ontwikkelen, en tenslotte haar hoogtepunt zal bereiken in een openlijke afval van en openlijke opstand tegen God. En het verschrikkelijke is, dat dit niet alleen bij de goddeloze wereld zal gebeuren maar ook in de van God afgevalen christenheid.

In de zeven gelijkenissen van het koninkrijk der hemelen in Mattheüs 13 vinden wij de profetische geschiedenis van dit koninkrijk in zijn verborgen vorm. Niet in die vorm, zoals de profeten van het Oude Testament dit hebben gezien en ervan geprofiteerd. Maar zoals het koninkrijk zou worden door de verwerping van de Koning. Het is dit koninkrijk, zoals het bestaat van de pinksterdag af, tot op het ogenblik dat de Heer op aarde komt om het in kracht en heerlijkheid op te richten. Het wordt gekenmerkt door het feit dat de Koning zelf afwezig is. Hij is verworpen en gedood door Zijn volk en zit nu op de troon van Zijn Vader in de hemel. Niet op Zijn eigen troon op aarde.

De eerste vier gelijkenissen geven ons de uiterlijke vorm van het koninkrijk aan. In de eerste zien wij dat niet allen het evangelie in een eerlijk en goed hart bewaren, Lukas 8:15. Bij velen is de aaneming van het evangelie maar uiterlijk en tijdelijk. In de tweede wordt voorgesteld, dat het begin van het koninkrijk wel goed was, maar dat de vijand al spoedig onkruid onder de tarwe zaaide. De Heer noemt de tarwe de zonen van het koninkrijk, en het onkruid de zonen van de boze, Mattheüs 13:38. De ongelovigen zouden tussen de gelovigen zijn. Uiterlijk zouden zij op gelovigen lijken, want het is een onkruid dat grote uiterlijke overeenkomsten heeft, de zogenaamde gebaarde dolik, dat echter geen aar heeft. Dit zou zo blijven tot de tijd van de oogst, totdat zowel de tarwe als het onkruid rijp zouden zijn. Dan pas zou het onkruid door oordeel verwijderd worden. De tijd van de oogst is de voleinding der eeuw, der bedeling, Mattheüs 13:39, het einde van de bedeling der genade.

De derde gelijkenis (Mattheüs 13:31-32, die van het mosterdzaad) stelt ons voor, dat het koninkrijk een grote aardse macht zou worden hoewel dat niet in overeenstemming met de aard van het koninkrijk was. Terwijl de koning verworpen was, zou deze macht op de aarde heersen. Vogels, een beeld van verkeerde en onreine mensen (vergelijk Openbaring 18:2) zouden vaste voet in die macht verkrijgen.

In de vierde gelijkenis, die van het zuurdeeg, Mattheüs 13:33, zien wij het innerlijke verderf door verkeerde leer. Het reine meel wordt geheel en al doorzuurd, door het in het geheim toegevoegde zuurdeeg: Valse leer en zedelijk verderf zouden ingevoerd worden en tenslotte het geheel kenmerken. Zuurdeeg is in de Schrift altijd iets kwaads. Vergelijk Mattheüs 16:12; 1 Korinthiërs 5:6-8.

Ook in de brieven van de apostelen vinden wij een gelijke aankondiging van het bederf. Hoe heerlijk het begin ook was, het verkeerde werd maar al te goed zichtbaar. Er wordt geen twijfel gelaten, dat het boze zich verder zou ontwikkelen. Men leze 1 Timotheüs 4:1-3; 2 Tim 3:1-5. Dezelfde dingen worden van de christenheid gezegd, als in Romeinen 1 worden beschreven van de diepgezonken heidenen. Zie ook 2 Timotheüs 4:3-4: zij zullen de gezonde leer niet verdragen. Gelukkig dat de Heer tevens aanwijzingen heeft gegeven wat ieder die in getrouwheid aan Hem de weg wenst te gaan, in zulke tijden moet doen.

In de brieven van Johannes wordt de laatste ure gekenmerkt door de aanwezigheid van de antichrist, 1 Johannes 2:18. Dus niet door het verkondigen en geloofd worden van het evangelie. Judas beschrijft de afval in haar drievoudig karakter. In Kaïn de natuurlijke afval. In Bileam het voor loon verkondigen van verderfelijke leer. In Korach de opstand tegen de priesterlijke en koninklijke rechten van de Heer. En het oordeel over deze afval zal eerst plaatsvinden bij de verschijning van de Heer Jezus om deze wereld, ook de zogenaamde christelijke wereld te oordelen. Helaas zal dus niet het evangelie, maar het kwaad de wereld in de laatste dagen beheersen.

Er is maar één absoluut goede en betrouwbare kerkgeschiedenis. Die vinden wij in Openbaring 2 en 3. Niet de geschiedenis van de gemeente als het lichaam van Christus, alleen bestaande uit ware gelovigen. Maar de geschiedenis van de gemeente als het huis van God op deze aarde, toevertrouwd aan de verantwoordelijkheid van mensen. Deze geschiedenis wordt gegeven in de toestand van ze-

ven toentertijd bestaande plaatselijke gemeenten, voorgesteld door zeven gouden luchters (lampen). Niet als één zevenarmige lichter, zoals die in de tabernakel stond. In de Openbaring is het de verantwoordelijkheid van ieder der zeven gemeenten om een goede lichtdraagster te zijn.

Deze kerkgeschiedenis beschrijft de toestand van de gemeente als geheel, beginnende van de apostolische eeuw tot de opname van de ware gelovigen.

Deze bewering wordt o.a. bevestigd door het feit, dat de brieven niet afzonderlijk aan de zeven gemeenten moesten worden gezonden (dus naar Efeze de brief aan Efeze, enz.) maar dat alle brieven aan elke gemeente moesten worden gestuurd, Openbaring 1:11. Alle brieven moesten in een boek worden geschreven, en dat moest worden gezonden naar de zeven gemeenten. En aan het slot van iedere brief wordt tot ieder die oren heeft, gezegd te luisteren naar hetgeen de Geest aan de gemeenten zegt, dus niet alleen maar naar dat wat tot één gemeente was gezegd.

Het getal zeven is karakteristiek voor de Openbaring. In dat boek vinden wij zeven gemeenten, zegels, bazuinen, schalen, zeven geesten, enz. Het is het getal van geestelijke volmaaktheid. De zeven brieven zijn volgens een bepaald plan opgesteld. Zij geven een redelijke volgorde aan in het verloop van de achteruitgang der gemeente. Wij vinden meer in de Schrift, dat de Heilige Geest in zeven beelden een profetisch overzicht geeft van een bepaalde bedeling, bijvoorbeeld in Leviticus 23 (feesten des Heren) en in Mattheüs 13 de zeven gelijkenissen van het koninkrijk.

De zeven brieven in Openbaring 2 en 3 kunnen in twee groepen verdeeld worden. Bij de eerste drie wordt eerst gezegd: “Wie oren heeft die hore” en daarna wordt dan een belofte gegeven voor de overwinnaar. Bij de volgende vier wordt eerst de belofte gegeven en daarna de opwekking om te horen. Het is alsof de Heer in de laatste vier brieven de hoop op een terugkeer van de gemeente heeft opgegeven, en alleen verwacht dat de overwinnaars zullen horen.

In de laatste vier brieven spreekt de Heer ook over Zijn wederkomst, en weten wij dus, dat deze toestanden blijven zullen tot Zijn komst. In alle brieven stelt Hij zich voor, in overeenstemming met de toestand waarin de betrokken gemeente verkeert. In EFEZE hebben wij het begin van de kerkgeschiedenis. Ogenschijnlijk is alles nog goed. De Heer noemt vele goede dingen op. Maar Zijn ogen, die alles doordringen zien het begin van de afwijking al, namelijk het verlaten van de eerste liefde tot Hem. De harten waren niet meer zo sterk met Hem verbonden, al waren de gewoonten nog dezelfde gebleven.

In SMYRNA vinden wij de grote vervolgingen door de Romeinse keizers in de tweede en derde eeuw. “En u zult een verdrukking hebben van tien dagen”. Er zijn tien vervolgingen geweest, de laatste daarvan duurde juist tien jaar. De Heer liet deze vervolgingen toe, opdat de harten der gelovigen weer tot Hem zouden terugkeren.

In PERGAMUS vinden wij een geheel andere toestand. In de vierde eeuw is de gemeente geen vreemdelinge meer in de wereld. Zij woont “waar de troon van de satan is”. Zij heeft zich verbonden met de wereld, waarvan satan de overste is, de god is. Keizer Constantijn trad met zijn gehele hofhouding toe tot het Christendom, en dit werd nu tot staatsgodsdienst verklaard, met al de vreselijke gevolgen daarvan. De gemeente was nu officieel met de wereld verbonden, de machten der wereld hadden gezag over haar, zelfs in geloofszaken. De gemeente was nu niet langer de uitgeroepen, de afgezonderde van de wereld, zij was een volksvergadering geworden, waarin de ware gelovigen slechts een minderheid vormden. En niet meer alleen de WERKEN van de Nicolaïeten worden gevonden, maar in Pergamus was het al een LEER, een dogma, geworden. “Nicolaos” betekent volksoverwinnaar of volksbeheerser. “Laos” betekenen “volk” en van dit woord is “leek” afgeleid. Wij hebben hier de oorsprong van het onchristelijke onderscheid tussen “leken” en “geestelijken”. Ongerechtigheid, zonde, heidens on- en bijgeloof werden toegelaten, opdat aan deze “geestelijken” maar de macht werd gegeven en gelaten. De gevolgen hiervan zien wij in Openbaring 2:14. De leer, de raad van Bileam was Israël uit zijn afzondering te lokken door Moabitische vrouwen, daarmee te hoereren. Bileam gaf die raad voor geld.

Uit dit boze stelsel is THYATIRA voortgekomen. De gemeente verkreeg nu een regerende plaats in de wereld. Zij matigt zich het oppergezag over de wereld aan. Hoererij, dat is verbinding van de wereld, en afgodendienst, zijn kenmerkende dingen van de gemeente te worden. Uit dit stelsel is het pausdom voortgekomen. De leer en de verleiding van Izebel herinnert aan het donkerste tijdperk

van Israël. Zo was ook in de gemeente een heersende verleidende macht aanwezig, die de grofste dwalingen als waarheden van God invoerde. De kerk zette zich op de plaats van Christus, en gebruikte haar machtspositie als eens een Izebel. Terwijl Christus door de wereld is verworpen en gekruisigd, zette de kerk zich op een regerende plaats over deze zelfde wereld. Het hoofd van die macht noemt zich de plaatsbekleder, de vertegenwoordiger van Christus.

De Heer stelt zich aan Thyatira voor als “de Zoon van God”. Is er in de Roomse leer iets meer, dat op de voorgrond treedt dan dat zij Hem verlaagt tot een zoon van Maria? Ze verheft Maria boven Hem. Als Thyatira Hem erkent als de Zoon van God, dan is dit om Maria nog meer te verheerlijken. Zij is immers de moeder van God, zij is de koningin van de hemel.

In Thyatira is het verderf zó groot, dat de Heer van het geheel geen bekering meer verwacht. Zij zal dan ook worden geoordeeld, maar blijft bestaan tot op de komst van de Heer. In Openbaring 17 en 18 wordt dit oordeel aan haar vertrokken.

In SARDIS hebben wij een nieuw begin. Hier zijn niet de grote zonden van Thyatira. Hier is geen eis tot erkenning van onfeilbaarheid, geen verdorven leer, geen vervolging van heiligen, geen opeisen van het hoogste gezag in de wereld. Maar er is geen leven.

Door de hervorming zijn de ogen van miljoenen mensen geopend voor de verdorvenheid van de Roomse kerk. Er kwam een nieuw getuigenis, dat geen deel had aan de gruwelen van het pausdom. Maar er is niet bewaard wat God door de hervorming gegeven had. Het begin was zeker een geloofsdaad, maar al spoedig kwamen ook hier politieke elementen. Rome had door haar ijzeren roede veel ontevredenheid verwekt. Daarom werd door velen de hervorming gebruikt als een politiek middel in de strijd tegen Rome. Hoe zwaar was het deze elementen af te wijzen. Vorsten, politici, generaals boden hun hulp aan. Afwijzing betekende een verder blootstaan aan de vervolgingen van Rome. De hulp van de wereldse machten werd dan ook geaccepteerd, en toen kregen we een herhaling van wat ook in de dagen van Constantijn was gebeurd, men werd aan deze politieke machten onderdanig. Zo ontstonden de staatskerken van het protestantisme, een gechristianiseerde wereld, zoals bij Rome, maar de kerk steunde op de wereld en was praktisch aan haar onderworpen. “Ik ken uw werken, en weet dat u de naam hebt dat u leeft, maar u bent dood”. Wat baat een orthodoxe belijdenis, als er geen leven uit God is. De Heer kan Sardis niet meer erkennen als HET getuigenis, maar zij zal blijven bestaan tot de Heer komt. Openbaring 3:3.

FILADELFIA wordt gekenmerkt door twee dingen: het Woord van God en de Naam van de Heer Jezus. Zijn dat ook niet de kenmerken van de beweging in vorige eeuw? [19de eeuw]. In alle landen, in alle staatskerken, kwam er leven te midden van de doodsheid. Duizenden verlieten de dode protestantse staatskerken om terug te keren naar het Woord en de Naam van de Heer Jezus. Zeker velen zijn ook uit de officiële kerken gegaan om zogenaamde vrij-kerken te vormen, deze hebben de verwarring slechts nog groter gemaakt.

LAODICEA. Was er in Thyatira en Sardis nog een getrouw overblijfsel dat door de Heer bemoeidigd wordt, dan is daar in Laodicéa geen spoor van te vinden. Wel roept de Heer nog eenmaal op om zich te bekeren, maar Hij staat buiten, vóór de deur. Voor Filadelfia is er geen woord van bestraffing, maar voor Laodicéa is de beoordeling een en al negatief.

Dit is dan heel in het kort de kerkgeschiedenis, zoals de Heilige Geest ons deze in Openbaring 2 en 3 geeft. In Openbaring 14:8 vinden wij de aankondiging van het oordeel over Thyatira, daar genoemd: Babylon. In Openbaring 16:19 zien we de uitvoering van dit oordeel. In Openbaring 17 wordt Babylon als geestelijke macht en in Openbaring 18 als politieke macht gezien. Op het hoogtepunt van haar macht, zal zij door het niets ontziende oordeel van de Heer worden getroffen.

De dag der genade is voor allen - die oppervlakkig tot het Christendom behoren, bijvoorbeeld door doop en belijdenis - voorbij als de Heer Jezus komt om de ware gelovigen in de hemel op te nemen. Zij die achterblijven komen onder de invloed der dwaling, welke God als oordeel dan zal laten komen, 2 Thessalonicenzen 2:11. Zij hebben de tijd gehad om de waarheid lief te hebben en hebben dit niet gedaan. Nu zullen zij de leugen moeten aannemen en daarmee veroordeeld worden. Ieder die geen “olie” heeft, dit is de Heilige Geest niet bezit, wordt achtergelaten. En dan is de deur gesloten, Mattheüs 25:10-11.

De toekomst van Israël

Alhoewel God Zijn rechten op de gehele aarde handhaaft, is er één *land*, dat Hij op bijzondere wijze Zijn land noemt: Palestina. Dit land is het “sieraadland”, Daniël 11:41, “het midden van de aarde”, Ezechiël 38:12. Letterlijk: “de navel der aarde”.

Er is ook één *volk* op aarde, dat een geheel bijzondere plaats inneemt, en dat telkens door God als Zijn volk wordt gekenmerkt, namelijk Israël. God heeft *Zijn volk in Zijn land* doen wonen. En met dit volk staan de raadsbesluiten van God in verbinding voor zover deze betrekking hebben op de aarde.

In dat land ligt *Jeruzalem*, de geliefde stad, de plaats door de Heer verkoren om daar Zijn naam te doen wonen, de stad van de grote Koning. Daar stond de troon van Jahweh. Voor die stad zond God Zijn profeten. Daar leerde later de Zoon van God, God geopenbaard in het vlees. Dáár werd Hij gekruisigd, daar werd het verzoekwerk volbracht. Daar werd Christus uit de doden opgewekt. Vandaar voer Hij op naar de hemel. Jeruzalem is de aardse geboorteplaats van de gemeente. Nabij die stad zal de Heer neerdalen op de Olijfberg. Van Jeruzalem uit zal Hij de aarde regeren in recht.

Israël en Palestina zijn de sleutels voor de oplossing van het wereldvraagstuk. Niet Rusland of Amerika of West-Europa, maar in Palestina zal de beslissing vallen. Zijn niet de grenzen van andere volken bepaald naar het getal van de Israëlieten? Het middelpunt van al Gods wegen met de volken der aarde is Israël.

Alleen de vrijmacht van God en Zijn beloften zijn de grond van al de voorrechten van Israël. Zij waren niet beter dan andere, zij waren maar een klein volk, cultureel lang niet aan de spits. Ja, voordat Abram, de stamvader van Israël geboren was, had God de volken op aarde al zo rondom Palestina gegroepeerd, als overeenkwam met het aantal van het volk, dat nog niet bestond en eeuwen daarna pas het land in bezit zou nemen, Deuteronomium 32:8.

Ja, wat Gods beloften betreft, hierop is van toepassing: “de genadegaven en de roeping van God zijn onberouwelijk”, Romeinen 11:29. Zij, die ontkennen, dat Israël nog een toekomst heeft, mogen dit woord wel goed overwegen.

De apostel Paulus wil niet aantonen, dat er nog Joden bekeerd kunnen worden nadat het *volk* als zodanig terzijde gesteld is. Daaraan twijfelt immers niemand. De duizenden in Christus gelovige Joden zijn daarvan het bewijs. Paulus zelf was een bekeerde Jood.

Paulus bedoelt dat het *volk* Israël niet definitief verworpen is. Het is nu voor een tijd terzijde gesteld en het heil is tot de volken gekomen. Als de volheid der volken zal ingegaan zijn, dan zal geheel Israël, d.w.z. uit alle stammen, niet hoofd voor hoofd, behouden worden.

De terzijdestelling en herstel van Israël is in *volkomen overeenstemming met de beloften van God*. De Heer riep Abram uit zijn land, om naar een land te gaan, dat Hij hem wijzen zou. God roept Abram zoals hij is, uit de afgodische omgeving, stelt hem niet onder verantwoordelijkheid en aan de beloften worden ook geen voorwaarden verbonden. In Genesis 12:7 zegt de Heer: “Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven”. Deze belofte wordt in Genesis 13:14-15, na de scheiding tussen Lot en Abram, herhaald, onder de toevoeging: “voor eeuwig”. In Genesis 15:18 is er nog een herhaling onder toevoeging van de grenzen van het land. Deze belofte wordt in Genesis 26:3 aan Izaäk en in Genesis 28:13 aan Jakob uitdrukkelijk bevestigd, eveneens zonder enige voorwaarde. Als het volk dan ook in Egypte is en verdrukt wordt, God hun gekerm hoorde, dacht Hij aan Zijn verbond met, of belofte aan Abraham, Izaäk en Jakob, en verlost hen uit de Egyptische slavernij om hen door de woestijn naar Kanaän te leiden.

In Exodus 19 vinden wij het beginsel van het verbond met of de belofte aan Abraham, Izaäk en Jakob, dat zonder enige voorwaarde, verenigd met beloften van Gods goedheid tegenover Israël. Hij had het volk als op arendsvleugels gedragen, en zou ook verder zijn goedheid aan hen betonen. *Maar nu onder de uitdrukkelijke voorwaarde, dat het volk in alles naar Zijn stem zou horen*. En het volk neemt in overmoed die voorwaarde aan, belooft gehoorzaamheid in alles. Het stelt zich vrijwillig onder de wet. Vóór ze zelfs die wet hadden ontvangen, werd die door hen reeds overtreden. Mo-

zes kan het oordeel hierover alleen afwenden door God te herinneren aan Zijn beloften aan Abraham, Izaäk en Jakob, Exodus 33:13.

Ook in het boek Deuteronomium vinden wij ditzelfde beginsel, Deuteronomium 29:1. Grote zegeningen worden het volk beloofd, maar alles onder de voorwaarde van gehoorzaamheid. Bij ongehoorzaamheid zouden niet alleen alle zegeningen worden verloren, maar zouden zij door vloeken getroffen worden. *Dit was de basis waarop zij Kanaän binnentrokken.*

Wij kennen het verloop van de geschiedenis van Israël. Het volk is ongehoorzaam geweest, heeft God de rug toegekeerd. Het priesterschap verdierf zich in de dagen van Eli. Als God dan een profeet geeft (Samuël is volgens Handelingen 3:24 de eerste profeet onder het volk) verlangt het volk een koning, zoals alle andere volken hebben, en verwerpt daardoor God als Koning. En als na het falen van Saul, de koning naar het vlees, de Heer een koning naar Zijn hart laat zalven, David, dan verderft ook diens nageslacht het. Het volk vervalt in de vreselijkste afgoderij.

Dan kan God niet anders dan naar de eisen van Zijn heiligheid en regering met Israël handelen, en al de vloeken, die op ongehoorzaamheid gesteld waren over hen laten komen. Eerst worden de tien stammen weggevoerd en daarna de twee. En als dan door de genade van God een klein overblijfsel uit de twee stammen naar het land Kanaän kan terugkeren, verwerpt dit de Messias de Zoon van God. Resultaat is dat de Joden over heel de wereld werden verstrooid. *Maar God handelde in dit alles in overeenstemming met de voorwaarden van Exodus en Deuteronomium.*

Kan nu de ontrouw van het volk Israël de onvoorwaardelijke beloften, welke God eens aan Abraham, Izaäk en Jakob gegeven heeft, teniet doen? Neen! “Want de genadegaven en de roeping van God zijn onberouwelijk”, Romeinen 11:29. En gelukkig, dat het zó is. Welke zekerheid zouden wij hebben, dat de beloften van God aan ons vervuld zouden worden, als de onvoorwaardelijke beloften aan Israël ingetrokken werden? De beloften van God aan Abraham, Izaäk en Jakob zullen vervuld worden. Israël zal straks het land bezitten, en wel volgens de eenmaal beloofde grenzen, van de Nijl tot de Eufraat. De profeten van het oude verbond bevestigen dat op honderden plaatsen in het Oude Testament.

Maar zeer veel christenen willen hiervan niets weten, omdat dan het door hen opgebouwde theologische systeem als een kaartenhuis in elkaar zal storten. Daarom worden zoveel teksten vergeestelijkt en toegepast op de gemeente, of op de terugkeer der twee stammen uit de Babylonische ballingschap, of op de komst van de Heer Jezus in het vlees.

Het zou ons te ver voeren hier al die plaatsen van het Oude Testament te bespreken, wij geven slechts enkele hoofdpunten aan.

1. Als er gesproken wordt over de terugkeer van Juda, de twee stammen, dan bewijzen de feiten in onze dagen al, *dat de Heer bezig is, de betreffende profetieën, te vervullen.* Een belangrijk deel van de Joden is reeds in het land teruggekeerd, er is weer een onafhankelijke staat Israël in het aloude land. De terugkeer uit Babel betrof slechts een klein deel der twee stammen, en dit deel bleef ook na de terugkeer onder de heerschappij van heidense machten, en was hieronder nog tot de Heer Jezus op de aarde vertoefde. Later werd dit overblijfsel over de aarde verstrooid.
2. Als er gesproken wordt over de terugkeer in het land van een overblijfsel uit de tien stammen van Israël of Efraïm, dan kan dat niet anders dan toekomstig zijn, daar er tot op heden nog geen overblijfsel is teruggekeerd. Wij weten niet eens waar die tien stammen zijn.
3. De tekstplaatsen waar gezegd wordt, dat het volk niet alleen hersteld, maar ook *wedergeboren* zal zijn, kunnen onmogelijk op de terugkeer uit Babel slaan. Toen was het volk niet wedergeboren.
4. Hetzelfde is het geval, waar over beslissende overwinningen en *onderwerping van Israëls vijanden* gesproken wordt. Na de Babylonische gevangenschap is het volk altijd onder de heerschappij van andere volken geweest.
5. Waar gezegd wordt, dat het volk niet meer in zonde en oordeel zal vallen, kan dit niet anders dan toekomst zijn. Juist na de terugkeer uit Babel hebben zij zich aan de grootste zonde schuldig gemaakt, de verwerping en kruisiging van hun Messias.

6. Als er van Israëls *bevrijding* gesproken wordt in verbinding met de komst van de Heer, dan moet dit de wederkomst van Christus zijn, daar bij de komst in het vlees van geen bevrijding als volk sprake is geweest. In tegendeel, het volk is toen door de Romeinen weggevoerd.

7. Als van een “*voor altijd in het land blijven*” gesproken wordt, kan ook dit alleen toekomst zijn, daar een ieder weet, dat het volk de laatste 1900 jaar niet in het land heeft gewoond.

8. Kunnen wij Jesaja 11:4-10 op de tegenwoordige tijd toepassen? Heeft de Heer nu al de aarde geslagen met de roede van Zijn mond en met de adem van Zijn lippen de goddeloze gedood? 2 Thessalonicenzen 2:8 zegt dat dit in de toekomst zal gebeuren. En wie zal kunnen zeggen, dat de aarde nu al vol is van de kennis van de Heer?

9. In Jeremia 3:17-18 vinden wij de troon van de Heer in Jeruzalem en de heidenen tot die troon vergaderd, benevens de twee en de tien stammen samen in het land. Ook dit kan weer alleen toekomst zijn, daar deze nog nooit zo zijn geweest, sinds Jeremia sprak.

10. Zacharia 9:9 is in Mattheüs 21:5 en Johannes 12:14-15 aangehaald. Maar de woorden : “en Hij is een Heiland” van Zacharia 9:9 zijn in de beide nieuwtestamentische plaatsen weggelaten, aangezien de Heer niet was gekomen om de Joden van het juk der Romeinen te bevrijden.

Heel wat plaatsen in het Oude Testament bevestigen aldus, dat God Zijn onvoorwaardelijke beloften aan Abraham, Izaäk en Jakob zal vervullen. De ontrouw van Israël is gestraft zoals God van tevoren heeft aangekondigd, maar die ontrouw doet Gods getrouwheid aan Zijn beloften nimmer te niet, Romeinen 3:3.

Doch nu rijst de vraag: *Wanneer zal Israël terugkeren naar Palestina?* Toen de twee stammen door Nebukadnezar naar Babel werden gevoerd, profeteerde Jeremia dat God na zeventig jaar Babel zou oordelen en daarna het volk terug zou brengen, Jeremia 25:12; 29:10.

Daniël kende deze profetie. En na de vernietiging van de Babylonische macht (Daniël 5:25 - 6:1) buigt hij zich voor God neer om in verbinding met de profetie van Jeremia Gods genade in te roepen, Daniël 9. Hij pleit daarbij niet op de onvoorwaardelijke beloften van God aan de aartsvaders, maar gaat niet verder terug dan tot Mozes en de wet.

In Daniël 9:24 begint dan het Goddelijke antwoord op de smeking van Daniël. Dit antwoord stipt wel de uiteindelijke zegening aan, maar spreekt uitvoerig over de oordelen, die over de twee stammen zouden komen, als gevolg van hun zonden. Want dat het in Daniël 9 over de twee stammen en Jeruzalem gaat is wel duidelijk, Daniël 9:2, 7, 16, 18, 19.

In *zeventig weken* zou de overtreding gesloten, de zonden verzegeld en de ongerechtigheden verzoend worden. Een eeuwige gerechtigheid zou worden aangebracht. Het gezicht en de profetische voorzeggingen zouden verzegeld en de heiligheid der heiligheden zou gezalfd worden.

Het is wel duidelijk, dat dit nu nog niet vervuld is. Jeruzalem en Juda zijn nog in de toestand van te zondigen. Hun ongerechtigheden zijn nog niet verzoend (hoewel de grondslag daarvoor nu wel is gelegd). Er is voor Juda en Jeruzalem nog geen eeuwige gerechtigheid aangebracht. De voorzeggingen der profeten zijn nog niet bevestigd, vervuld, en het allerheiligste is nog niet gezalfd. Maar even duidelijk is, dat de vervulling van Daniël 9:24 de volle zegening van Jeruzalem en Juda betekent.

Wanneer zijn nu die zeventig weken begonnen? Daniël 9:25 geeft het antwoord: “vanaf de tijd dat het woord uitgaat om te laten terugkeren en om Jeruzalem te herbouwen”. Als we alleen het eerste deel van deze zin in aanmerking zouden nemen, dan is het begin der 70 weken nog onzeker. Als men het laatste deel van deze zin niet goed in het oog houdt, namelijk “en om Jeruzalem te herbouwen”, dan kunnen de 70 weken begonnen zijn met: de terugkeer van het overblijfsel onder Zerubbabel (Ezra 2) of de terugkeer onder Ezra (Ezra 7) of die onder Nehemia (Nehemia 2).

Maar houdt men het tweede deel van deze zin (dus: “en om Jeruzalem te herbouwen”) goed in het oog dan is het tijdstip waarop de zeventig weken zijn begonnen, heel duidelijk. Onder Zerubbabel en Ezra is er met geen enkel woord sprake van een herbouw van Jeruzalem, maar alleen van de tempel. Als de vijanden lasteren, dat de *stad* herbouwd wordt, geeft de koning onmiddellijk opdracht dit te verhinderen, Ezra 4:17-24.

In Nehemia 2 echter krijgt Nehemia op zijn verzoek uitdrukkelijk opdracht om Jeruzalem te herbouwen. *De zeventig weken beginnen dus op dat tijdstip*, wat over het algemeen aangenomen wordt als te zijn het jaar 445 vóór Christus.

Dat het in Daniël 9 niet om een week van zeven dagen gaat, is natuurlijk wel duidelijk. In Leviticus 25:8 wordt uitdrukkelijk gezegd dat het tijdvak van het ene sabbatjaar tot het andere een week, dat is zeven jaar, belooft. Zeven jaarweken waren 49 jaar.

Leviticus staat in nauw verband met Daniël 9:25. In Leviticus 26:34-35 wordt gezegd, dat als de Israëlieten deze sabbatjaren niet onderhouden zouden, zij uit het land verdreven zouden worden. En 2 Kronieken 36:21 brengt deze bedreiging rechtstreeks in verband in verband met de Babylonische gevangenschap en met de profetie van Jeremia (Jeremia 25:11; 29:10) dat de gevangenschap zeventig jaar zou duren.

Toen dus Daniël uit de boeken bemerkte, dat Jeremia van zeventig jaar had gesproken en hij zich na de vernietiging van de Babylonische heerschappij tot God wendde over de toekomst van zijn volk en Jeruzalem, geeft de Heer ten antwoord dat niet na de 70 jaren, *maar pas na 70 weken*, dat is dus 70 keer 7 is 490 jaar de *volkomen zegen* zou komen. Wel zou elke Jood die dit wenste naar Palestina terug kunnen gaan, naar de vergunning van Kores, maar dat was de *uiteindelijke zegen* niet. In verhouding is toen ook maar een klein deel van het volk terug gegaan.

Er zijn nog meer bewijzen, dat één week zeven jaar is. In Daniël 9:27 wordt de zeventigste week in twee helften gedeeld. Over die tweede helft der week wordt op veel plaatsen in de Schrift gesproken. Wij noemen hier alleen maar Openbaring 11:1-3; 12:6, 14; 13:5, waar sprake is van 42 maanden, 1260 dagen, een tijd, en tijden en een halve tijd, alles overeenkomend met 3½ jaar. Een week bestaat dus uit zeven jaren van ieder 360 dagen.

Dit wordt bevestigd door Daniël 9:25-26. Daar staat, dat 69 weken voorbij zullen gaan tot op de Messias, de Vorst, dat is 483 jaar. Het begin van dit tijdperk, van deze 69 weken wordt in de ongewijde geschiedenis tamelijk algemeen aangenomen als 445 vóór Christus. Als wij de leeftijd van de Heer daarbij optellen, en het jaar op 360 dagen stellen, komen wij ongeveer op 483 jaar. Precies kunnen wij het niet nagaan, daar wij daarvoor ook de dag en de maand van het begin en einde zouden moeten weten.

Tot op de dood, de “uitroeiing” van de Messias, de Vorst, waren dus 69 weken of 483 jaar. Er bleef dus nog één week over. Als deze zeventigste week zonder onderbreking op de negenenzestigste zou zijn gevolgd, was deze laatste week al lang voorbij. Maar zij kan nog niet voorbij zijn, want Juda en Jeruzalem hebben de zegeningen van Daniël 9:24 nog niet ontvangen.

Er staat in Daniël 9:27, dat “hij” met “velen” een verbond voor de laatste week zal sluiten. Wie is deze “hij”? Is het de Heer Jezus, die met het volk een nieuw verbond sluit, zoals sommigen denken? Neen, want dat verbond wordt niet voor zeven jaar gesloten. En zou de Heer een verbond sluiten voor die zeven jaar, die aan de eeuwige zegening *vooraf* gaat? Immers néén!

Uit het verband blijkt echter wel, wie die “hij” dan wél is. In Daniël 9:26 wordt gezegd, dat de Messias uitgeroeid zal worden, en daarna dat de stad en het heiligdom verwoest worden door “een volk van een vorst dat komen zal”. Welk volk dat is weten wij. De Heer Jezus heeft het voorgezegd en de geschiedenis leert het ons, dat het de Romeinen waren. Hieruit volgt, dat een Romeins vorst, die er bij de verwoesting van Jeruzalem nog niet was, de laatste week een verbond met de Joden zal sluiten. En uit het verdere deel van Daniël 9:27 blijkt, dat dit verbond zal worden gesloten in de laatste dagen, als de Joden weer in Palestina en Jeruzalem wonen en de tempeldienst is hersteld.

Over dit verbond wordt ook in Jesaja 28 gesproken. Daar wordt het een verbond met de dood genoemd. En deze uitdrukking zal ons duidelijk worden, als wij deze goddeloze vorst, het hoofd van het herstelde Romeinse rijk, in het vervolg van onze beschouwing nader leren kennen.

De zeventig weken zijn dus wel een eenheid, *maar geen ononderbroken geheel*. De Schrift zelf geeft een onderverdeling van 7 + 62 + 1. Negenenzestig weken waren voorbij toen de Messias werd uitgeroeid. De zeventigste week moet nu nog komen. In de tijd aanvangende met de verwerping en kruisiging van de Messias, is God iets nieuws begonnen, namelijk de roeping van de gemeente. Deze roeping vindt nu plaats tot op de dag van heden en zal geëindigd zijn als de Heer Jezus komt om

de ontslapen en nog levende gelovigen in de hemel op te nemen, een tijdvak van nu reeds bijna 2000 jaar.

Na de opname der gemeente, zal God, *wat Zijn handelingen met deze aarde betreft*, in de gebeurtenissen aansluiten op de 69ste week. De tijd, die er verlopen is tussen de kruisiging van Christus tot de komst van de Heer Jezus voor de Zijnen, is dus een tussentijdperk, de tijd der genade, waarin de gemeente wordt gevormd, , welke tijd, wat betreft Gods handelingen met deze aarde, niet wordt meegedeeld in de 70 weken. Of de zeventigste week *onmiddellijk* volgt na de opname der gemeente is niet met zekerheid te zeggen, maar zeker niet lang na de opname.

Uit Daniël 9:26-27 volgt dat in die zeventigste week de Joden weer in Palestina zullen wonen, de Joodse tempeldienst weer is hersteld, en dat velen van hen, dat is de ongelovige massa der Joden een verbond zullen aangaan met de goddeloze vorst van het dan herstelde Romeinse rijk, ongetwijfeld met de bedoeling hun politieke positie te verstevigen.

Israël zal dus in de zeventigste week nationaal, als volk, worden hersteld. Eigenlijk is dit nu al zo. Er is alweer een onafhankelijke staat Israël. Maar nu bezit deze staat nog niet geheel Palestina.

Ezechiël 37 stelt ons dat *nationale* ontwaken van Israël duidelijk voor. De profeet zag een dal vol dorre doodsbeenderen. Ezechiël 37:11 zegt wat deze beenderen voorstellen: “deze beenderen zijn heel het huis van Israël”. Het *volk* zegt: “Onze beenderen zijn verdord en onze hoop is vergaan, wij zijn afgesneden!”. Het gaat hier om een *volk* en niet om gestorven personen. Dode personen spreken niet. Maar als *volk* was er geen leven meer, het was uit de rij der volken verdwenen.

De Heer zegt echter dat Hij hun graven zal openen, d.w.z. Hij zal de plaatsen waar zij, ver van hun land, zijn, openen en hen terugbrengen in het land Israëls. Israël zal weten, dat de Heer de volken heeft geneigd hen te laten gaan naar Palestina, Ezechiël 37:12-13.

Uit de eerste verzen van Ezechiël 37 zien wij, dat het als volk weer openbaar worden niet in één keer gebeurt. Eerst zien wij de beenderen tot elkaar naderen en overtrokken worden met zenuwen, vlees en huid. Maar er is nog geen geest in hen. Dit leert ons, dat het herstel van Israël, in het begin van dat volk weer openbaar worden, gekenmerkt zal zijn door ongeloof. Alleen politieke, materialistische belangen doen de Joden weer als volk bijeenkomen. Wat wij in onze dagen ook heel goed kunnen zien onder de grote massa van het volk.

Doch als de oordelen van God over deze ongelovige massa der Joden zullen zijn gegaan vanwege hun verwerping en kruisiging van de Messias en het zich buigen voor de antichrist (Zacharia zegt, dat tweederde van de Joden zullen omkomen) dan zal het overblijfsel uit de twee en de tien stammen het volk Israël zijn. En dit zal het leven uit God bezitten. Zowel uitwendig als inwendig zal dit overblijfsel als volk worden hersteld, een nieuw hart, een nieuwe geest vertonen.

Ezechiël 37:15-28 toont ons, onder het beeld van twee stukken hout, de vereniging van het overblijfsel uit de twee en uit de tien stammen. Het zal één en een voorgoed hersteld volk Israël zijn.

Zij, die het herstel van Israël ontkennen, laten dit alles slaan op de terugkeer uit de Babylonische ballingschap. Maar kan “een zeer, zeer groot leger”, Ezechiël 37:10, slaan op de 43.000 die toen terugkeerden, als we bedenken wat in die dagen een groot leger genoemd werd? In 1 Kronieken 21 staat dat David een leger van ruim 1½ miljoen man op de been kon brengen buiten Levi en Benjamin. In 2 Kronieken 13 dat Juda en Israël 1,2 miljoen man in het veld hadden en dat alleen van Israel in die slag een half miljoen sneuvelde. In 2 Kronieken 14 dat Zera de Moor met een leger van een miljoen man een inval in Juda deed. E in 1 Kronieken 17:14-19 dat alleen Juda meer dan 1,2 miljoen soldaten had. Dan kan er bij een aantal van 43.000 moeilijk sprake zijn van “een zeer, zeer groot leger”. Het gehele overblijfsel uit de twaalf stammen, het herstelde nieuwe Israël wordt als *levend door de Geest* gekenmerkt. Dit was niet het geval met de teruggekeerden uit Babel. Het boek Maleachi leert ons dat wel.

Voorts wordt er gezegd, dat Juda en Efraïm voortaan één volk zouden zijn. (Efraïm was de verzamelnaam van de tien stammen).

Dit kan alleen bij het voor goed herstelde Israël het geval zijn, en niet bij de terugkeer uit Babel, want de tien stammen zijn nu nog niet wedergekeerd

In Ezechiël wordt gezegd: “Zij zullen wonen in het land dat Ik aan Mijn knecht, aan Jakob, gegeven heb, waarin uw vaderen gewoond hebben. Zij zullen daarin wonen, zij met hun kinderen en hun kleinkinderen, tot in eeuwigheid, en Mijn Knecht David zal tot in eeuwigheid hun Vorst zijn”. Kon dit betrekking hebben op de teruggekeerden uit Babel? De Romeinen hebben dezen weer uit het land verjaagd.

Hoe brengt God de Joden terug? Jeremia 16:14-18 zegt het ons. Nadat God hen eerst om hun zonden uit het land heeft verdreven, Jeremia 16:1-13, zal Hij hen daarin terugbrengen. Hij zal daartoe andere volken gebruiken, hier voorgesteld door vissers, die de Joden naar Palestina zullen lokken, bijvoorbeeld, door de goede materiële toekomst en Jagers, die hen uit de veiligste landen door vervolging, antisemitisme zullen verjagen. Wij kunnen dit nu reeds zien.

Doch de grote massa der Joden is *ongelovig*. Zij zullen niet op Jahweh vertrouwen, maar hulp zoeken bij machtige landen. In Jesaja 18 wordt daarover gesproken. Een zeemogendheid, aangeduid door de woorden: “dat gezanten zendt over de zee, en in boten van biezen over het water” worden opgeroepen om boden te zenden naar een volk, dat “getrokken en geplukt” is, en dat volk onder zijn bescherming te nemen. Dat dit getrokken en geplukte volk alleen Israël kan zijn, blijkt uit Jesaja 18:7. Geen ander volk dan Israël kan de Heer der heirscharen als een geschenk worden gebracht tot de berg Sion.

De profetie voorzegt dus, dat de Joden door een andere grote en zeevarende mogendheid in bescherming genomen en naar Palestina teruggebracht zal worden. En de hele wereld zal dit weten, Jesaja 18:3. Maar Jahweh zal stil zijn, vers 4. Hij kan het in eigen kracht handelen, met de steun van wereldmachten, niet erkennen. En als de terugkeer der Joden ogenschijnlijk vlot verloopt en er materiële welvaart in Palestina komt, zal de Heer daarover het oordeel doen komen, verzen 5-6. In hun land teruggekeerd zullen de Joden weer opnieuw onder de macht van andere volken komen, die hen zullen onderdrukken. Welke die zeemogendheid zal zijn is niet te zeggen. De politiek zal hierbij een grote rol spelen, aangezien Palestina van groot strategisch belang is.

In onze dagen is wel reeds een gedeelte van de Joden in Palestina teruggekeerd, maar miljoenen zijn nog onder de volken verstrooid. De grote, de massale terugkeer moet nog komen. Als die is geschied komt over de Joden de grote verdrukking, waarover zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament zoveel wordt gesproken. Tweederde van de Joden komt om door de oordelen, die over hen zullen komen, Zacharia 13:8. Het overblijfsel zal beproefd en gelouterd worden. Jahweh zal de geest der genade en der gebeden over hen uitstorten en alle overgeblevenen zullen Hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over Hem rouwklagen, Zacharia 12:10-14.

De tien stammen. In Exodus hebben wij gezien, dat zowel Juda (de twee stammen) als Efraïm (de tien stammen) in het land zullen terugkeren en daar tot één volk verenigd zullen worden. Komen de twee stammen als geheel en ongelovig in het land terug, van de tien stammen komt *alleen een overblijfsel in het land*. Dit wordt ons in Ezechiël 20 gezegd. Nadat de tien stammen uit de landen waar zij woonden uitgetrokken zijn om naar Palestina te gaan, worden zij vóór hun aankomst aldaar door het oordeel van God getroffen, Ezechiël 20:34-38. Het is dan ook zeer waarschijnlijk, dat het overblijfsel uit de tien stammen *na* de grote verdrukking in Palestina zullen komen. De twee stammen hebben de Heer Jezus verworpen en gekruisigd. Zij zullen de antichrist aannemen. Daarom komen de verschrikkelijke oordelen der grote verdrukkingen over de twee stammen. De tien stammen hebben zich niet schuldig gemaakt aan de verwerping van Christus. Zij waren niet in het land, toen de Heer op aarde verbleef.

Samenvattend zullen dus de twee stammen in ongeloof naar het land terugkeren en daar een zelfstandige staat vormen. Zij zullen hulp verkrijgen van een grote mogendheid, een verbond aangaan met het herstelde Romeinse rijk. Over hen komen de oordelen der grote verdrukking. God zal ook de tien stammen tevoorschijn brengen, maar alleen een overblijfsel daaruit zal in het land komen.

Wij in onze dagen, kennen reeds een onafhankelijke staat Israël. Maar ook al het andere van de twee en de tien stammen zal geheel komen, zoals de Schrift dit heeft voorzegt.